

Nepal 2065

Από την πρώτη στιγμή που άκουσα για το ταξίδι στο Νεπάλ με μια απόλυτη φυσικότητα αποφάσισα ότι θα πάω. Καμία αναβλητικότητα, καμία δεύτερη σκέψη, κανένας φόβος, αυτό το ταξίδι για το “αλλού” θα γινόταν πραγματικότητα. Και έτσι έγινε. Μέσα σε λίγες ημέρες η σκέψη άρχισε να παίρνει μορφή. Και, κάπως, πώς, όλα τα ερωτηματικά: πού, ποιοι, πότε, γιατί, πώς, πόσο άρχισαν να δρομολογούνται.

Νεπάλ. Ο χρόνος στο Νεπάλ κυλάει με άλλες ταχύτητες από αυτές που διανύει ο υπόλοιπος πλανήτης. Κι ενώ ξεκινήσαμε το ταξίδι το 2008 βρεθήκαμε σαν από κάψουλα στο μέλλον, στο 2065. Ο χρόνος εκεί διαβάζεται ανάποδα και ένας άλλος κόσμος γίνεται ο κόσμος σου, όπου κανείς δεν επιστρέφει ο ίδιος.

Bahrein, Katmandu, Lukla, Phakding, Mojo, Namze Bazaar, Khumjung, Dole, Majermo, Gokyo-Gokyo Ree, Thank Nank, Cho La Pass (κάπου εκεί η ανάσα μικραίνει...5.600 μ.), Gzoghe, Namze Bazaar, Lukla και πάλι από την αρχή.

Εικόνες παντρεμένες με την αντίθεση και συγχρόνως συμπληρωμένες από τη συνέχεια. Από τη μια, η δύση του φεγγαριού ασημίζει διαστημικά τις χιονισμένες οροσειρές των Ιμαλαίων, από την άλλη πλευρά της ανατολής, ο ήλιος βάφει με απαλό ροδί χρώμα τις κορυφές τους. Ότι κλισέ φράση έχει ειπωθεί για το Νεπάλ, στον τόπο αυτό λαμβάνει την ρεαλιστική της μορφή. Και, ναι, σηκώνεις τον κόσμο με τα μάτια σου. Με μόνο φόβο το Έβερεστ και το οξύμετρο παίρνεις βαθιές και γρήγορες ανάσες, κάνεις μικρά βήματα συμπληρώνοντας τις κινήσεις του μπροστινού σου, έχεις σταθερό το κεφάλι και τα μάτια παλεύουν να αποστηθίσουν κάθε λεπτομέρεια.

“Namaste”¹ πάλι λοιπόν, κι αυτό που μου δυσκολεύει ιδιαίτερα την αφήγηση- ανάμεσα σε ένα παρελθόν και ένα παρόν- είναι οι

μεγάλες διαφορές των εικόνων της μνήμης μου. Γιατί, υπάρχει, χωρίς αμφιβολία, κάτι το παράδοξο στην ιδέα μιας ανάμνησης της οποίας οι μνήμες συνίστανται σε θρύψαλα και θραύσματα. Όταν λες ανάμνηση, ωστόσο, εννοείς ένα σύνολο στιγμών μέσα στο χρόνο. Πώς τοποθετείς όμως τον χρόνο; πώς οι λέξεις μέσα από τις μνήμες των εικόνων μπορούν να ορίσουν τις στιγμές που ο χρόνος διαστέλλει;

Κι αυτό γιατί δεν ταξιδέψαμε μόνο μέσα στους χώρους αλλά και μέσα στους χρόνους. Το να περπατάς μέσα στο χρόνο είναι σα να παίζεις μέσα σε ένα σκηνικό θεάτρου και για πρώτη φορά να γίνεσαι ο σκηνοθέτης δίνοντας την ελευθερία να ζεις ότι σκέφτεσαι. Και ναι, κάπως έτσι είναι να χάνεσαι στα σοκάκια του Κατμαντού, να διασχίζεις τα μονοπάτια του Mojo, να πέφτεις πάνω στα Yaak (ή αλλιώς γαϊδουροβούβαλα), να αντικρίζεις ορίζοντες δίχως τέλος, να παρατηρείς ματιές που η απλότητα είναι η ζωής τους. Νιώθεις ότι βρήκες το μυστικό. Αφήνεσαι δηλαδή στην ρευστή ευτυχία των ονείρων σου. Μάλλον, αυτό ήταν το ταξίδι.

Ίσως, πάλι, οι παρακάτω φωτογραφίες να αποτελούν μια κρυψώνα, στην οποία η φαντασία μπορεί και προσθέτει ένα πριν και ένα μετά. Και ενώ ήταν ένα ταξίδι που ξεκίνησε ως περιήγηση στο κάπου “αλλού”, κατέληξε ως αφήγηση που δε λέγεται αλλά σημαίνεται. Συμφωνώ λοιπόν με τον σοφό από την Ανατολή, τον Σιντάρτα του Έρμαν Έσσε που είπε ότι: “Οι λέξεις δεν είναι σύμβολα για τη μυστική τους έννοια. Όλα αλλάζουν και μάλιστα αμέσως, διαστρεβλώνονται λιγάκι, γίνονται κάπως τρελά κι όμως κι αυτό ακόμη, είναι μέσα στην τάξη πραγμάτων κ’ είμαι σύμφωνος και σύμμαχος αυτών των καταστάσεων. Αυτό που είναι του ενός ο θησαυρός και η σοφία, φαντάζει στον άλλο παραδοξότητα” (1999: 69).

1. Κάθε φορά που συναντάς ή αποχαιρετάς κάποιον στο Νεπάλ, απλώνεις τα χέρια και λες: “Namaste”. Που σημαίνει: καλωσόρισες ή καλό δρόμο.

